

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רות צאלח-מימון

נגד

ציון אלגריסי – נוכח

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד שרון נהרי ואיתמר פלג

הכרעת דין

תיק זה עניינו עבירות מין בקטינה. הננו אוסרים פרסום כל פרט או מידע שבהכרעת הדין שיש בו כדי לגלות זהותה של המתלוננת, לרבות שמות חברותיה, מורותיה ובני משפחתה.

השופט ר' בן-יוסף – אב"ד:**1. כתב האישום:**

הנאשם, יליד 1951, הואשם בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטין בן משפחה על פי סעיפים 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות 351(ג)(2) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק" או "חוק העונשין"). בעובדותיו נטען בכתב האישום כי הנאשם ואמה של א.ב. (להלן: "המתלוננת" או "הקטינה") היו בני זוג החל משנת 2010. המתלוננת התגוררה בדירה (להלן: "הדירה") עם אמה והנאשם התגורר בדירה נפרדת. בין השנים 2012-2013 בעת שהקטינה הייתה כבת 8-9 שנים או בסמוך לכך ועד 2016, במספר רב של הזדמנויות, כאשר אמה של המתלוננת לא הייתה בדירה או שהתה בחדר אחר, ביצע הנאשם בקטינה מעשים מגונים בכך שהכניס ידו מתחת לבגדיה, נגע בחלקי גופה השונים ובאיבר מינה מתחת לתחתוניה וזאת לשם גירוי או סיפוק מיני.

באופן ספציפי מתאר כתב האישום ארבעה אירועים בהם פגע הנאשם במתלוננת לשם גירוי או סיפוק מיני; הראשון שבהם התרחש במועד מדויק לא ידוע כאשר הקטינה הייתה כבת 8-9 שנים, עת אמה לא הייתה בדירה, צפו הנאשם והמתלוננת בטלוויזיה בסלון. הקטינה שכבה על הספה והנאשם עיסה את כפות רגליה, הכניס את ידו מתחת למכנסי הפיגימה שלה ונגע בירכיה. בהמשך בחדרה של הקטינה התיישב הנאשם על כיסא קטן, הכניס ידו מתחת לשמיכה ולבגדיה ונגע באיבר מינה, תוך שהוא מבקש שלא תספר על המעשה לאמה, בני משפחתה או חבריה.

האירוע השני על פי כתב האישום קרה במועד לא ידוע בשנת 2015. אז לקח הנאשם את המתלוננת לדירתו וכשהתיישבה על הספה פשט את בגדיה, נגע בגופה העירום, ברגליה, בגבה, בחזה ובאיבר מינה, וכן השכיבה ונגע באמצעות פיו באיבר מינה עד שהקטינה ביקשה מהנאשם לחדול והשניים עזבו את הדירה. ביורדם במעלית הבניין נתן הנאשם לקטינה שטר של 50 ₪.

האירוע השלישי עליו מספר כתב האישום התרחש בשנת 2016 בצימר בצפון הארץ. שם, שכב הנאשם במיטה לצד אִם הקטינה ולצדה של הקטינה ובשעה שהאם נרדמה עת המתלוננת צפתה בתמונות במכשיר הפלאפון הכניס הנאשם את ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה.

האירוע הרביעי והאחרון אותו מתאר כתב האישום התרחש ביום 04.12.16. הנאשם הציע למתלוננת לסייע לה בלימוד לקראת מבחן בחשבון, ליווה אותה לחדרה, שם התיישב על מיטתה של הקטינה שישבה לצדו ותוך כדי הסבר החומר הכניס ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה. הקטינה ביקשה מהנאשם לחדול ממעשיו והוא ביקש שתאפשר לו להמשיך והמשיך בנגיעה באיבר המין עד שאם המתלוננת נכנסה לחדר ומיד הנאשם התרחק מהקטינה.

2. תשובת הנאשם לכתב האישום וזירות המחלוקת :

הנאשם הכחיש בתשובתו לכתב האישום על-ידי בא כוחו את המיוחס לו. הנאשם אישר כי עיסה את רגליה של המתלוננת בנוכחות אמה ואחיה בסלון, כי נתן בעבר כסף לקטינה מדי פעם, כדמי כיס ללא קשר לנטען באשר למעשיו, אך מעולם לא נגע בקטינה מתוך מטרה מינית. אכן נענה לפניית המתלוננת לסייע לה בלימודים במועד שאינו זכור לו ובעקבות כך משכה אותו המתלוננת לחדרה ושם סייע לה בלימודיה כאשר דלת החדר פתוחה ולאחר מכן קפצה עליו הקטינה וחיבקה אותו בשמחה, ותו לא.

לעמדת הנאשם יחסיו עם אם המתלוננת לא היו יחסי בני זוג על פי המוגדר בחוק ובפסיקה ואין הוא בן משפחה לצורך סעיף 351.ה. לחוק העונשין.

גרסת הנאשם היא אפוא, כך ניתן לסכם את המחלוקות שבין הצדדים, שהוא היה ידיד משפחה ובעיקר של אם המתלוננת, אכן היה בקשר עם האם וילדיה, סייע לקטינה בלימודיה ובדברים אחרים, אך לא היה בן משפחה ובוודאי שמעולם לא נגע באופן מיני במתלוננת.

3. ראיות התביעה :

א. ליבת הראיות מטבע הדברים בשל טיבן של העבירות המיוחסות לנאשם היא עדותה של המתלוננת. הקטינה העידה לפנינו ביום 22.10.17 בסמוך להגשת כתב האישום בעת היותה כבת 13, באישור חוקרת הילדים.

המתלוננת מתגוררת עם אמה ואחיה הקטן ממנה. הוריה גרושים ויחסיה עם אביה קרובים והם מתראים כשלוש פעמים בשבוע.

את הנאשם הגדירה **"הוא היה חבר של אמא שלי"** (עמ' 45 ש' 7 לפרוט). יחסיה עמו היו רגילים, ראתה אותו כמה פעמים בשבוע עת בא לשתות קפה עם אמה.

לשאלות התובעת סיפרה על האירוע הראשון המפורט בכתב האישום עת הייתה כבת 8-9, כך :

"אוקיי. זה היה מקרה ראשון שאמא שלי הייתה צריכה ללכת לאסיפת הורים והיא השאירה את ציון כאילו בערב, עד איזה 23:00, שישכיב לישון אותי ואת אח שלי. אז בהתחלה שכנתי כאילו בספה לראות טלוויזיה והוא ישב ליד הרגליים, וראינו בינתיים משחק כדורגל ואז אח"כ הוא ניסה לגעת לי כאילו בכפות הרגליים, אז לבשתי פיג'מה כזאת שהיא רחבה, ארוכה, והוא התחיל להכניס את היד שלו מתחת למכנס שלי מלמטה, ואז כאילו שאלתי מה אתה עושה וזה, והוא אמר שזה בסדר, והוא פשוט כאילו הכניס את היד כמעט עד הסוף והוא התחיל לגעת בי באזור של האיבר, מתחת לתחתונים, ואני לא בטוחה אם זה היה בדיוק באיבר אבל אני זוכרת שזה היה באזור. אחרי זה הלכתי לחדר כי אמרתי שזה כבר מאוחר וזה והייתי צריכה ללכת לישון, והלכתי לחדר ואז אח"כ הוא בא והתיישב על כיסא קטן

שליד המיטה שלי שהיה לי, וכאילו הכניס את היד שלו שוב מתחת לשמיכה מתחת למכנס שלי, מתחת לתחתונים, ואז שם הוא כבר נגע לי באיבר ואחרי שהוציא את היד הוא אמר שזה בסדר ושאני לא צריכה לומר למשפחה ולחברות ולאמא ולאבא. אה, ואחרי זה אמא שלי כאילו, הוא הלך לכיוון הסלון ואמא שלי דפקה בדלת ואני כבר עצמתי עיניים כי הבטחתי לאמא שלי שאני אישן מוקדם, אז לא רציתי שהיא תכעס שהלכתי לישון מאוחר" (עמ' 45-46 לפרוט').

לשאלת התובעת העידה המתלוננת כי אחרי המעשה אמר לה הנאשם "שזה בסדר מה שהוא עושה ושאני לא צריכה לספר לאמא, לא למשפחה ולא לחברות" (עמ' 46 מש' 1 לפרוט'): בהמשך עדותה בחרה המתלוננת לספר על האירוע האחרון המתואר בכתב האישום וכן אמרה לגביו בעמ' 46 לפרוט' מש' 1:

"פעם אחרונה הייתה בבית שלו, אה, לא, סליחה, הפעם האחרונה הייתה בחדר שלי, כן, זה היה ערב שסבתא שלי עוד הייתה בארץ שהיא הגיעה לביקור מבלרוס, וביום הזה היא ואמא שלי קנו הרבה בגדים וגם ציון הגיע, אז היא הראתה לנו את הבגדים ומדדתי מעיל שהיא קנתה, והיה גם כאילו שירים בטלוויזיה, ואז אחרי זה אמרתי לאמא שלי שיש לי מבחן בחזקות ושאני צריכה להתכונן אליו אז להנמיך טיפה את המוזיקה, את הטלוויזיה, והוא אמר שהוא יודע חזקות ושהוא יכול לעזור לי, אז הוא התחיל להסביר לי בסלון על החזקות ועל כאילו איזה שיטות יש, אז הלכתי לחדר והוא הלך אחריי, או שהלכתי ואז אחר כך הוא בא. פתחתי את הדף, אה, זה היה חדר אחר, הייתי שם לבד בלי אח שלי, ואז נכנסתי לחדר והיה שם דף והוצאתי את הדף של החזקות, ישבתי על המיטה, המיטה שלי הייתה זוגית והייתה די גדולה מכל החדר שלי, הוא התיישב לידי והתחיל להסביר לי, ותוך כדי הכניס את היד שלו מתחת למכנס שלי ומתחת לתחתונים שלי והתחיל לגעת לי באיבר, וכאילו, ואז, ואז כאילו הסביר את החזקות, או שזה היה אחרי שהוא הכניס את היד שלו, או שזה היה אחרי, אני לא זוכרת. אחרי זה הוציא את היד שלו ואחרי זה אמר שהוא צריך ללכת, פשוט הלך, וזהו.

ש. כשאת אומרת "איבר" למה את מתכוונת?

ת. לאיבר המין".

בעת שהתרחש אירוע זה, כך אמרה בחקירתה הראשית כי הייתה לחוצה כתמיד, אך לא היה לה האומץ לספר עליו. המקרה קרה כאשר דלת חדרה טרוקה כתמיד וכאשר אמא, סבתה ואחיה היו בבית. בהמשך עדותה העידה המתלוננת על שני האירועים הנוספים במילים אלה:

"ת. היה עוד אירוע בבית שלו שהוא אסף אותי מאיפשהו והיה אמור לשים אותי בבית, ואז הוא אמר שהוא צריך לקחת משהו מהבית שלו, להביא לאמא שלי, אז פשוט עלינו, ואז ישבתי על הספה ובינתיים הייתי עם אוזניות. אחרי זה הוא בא כאילו ואז הוא התחיל לגעת בי ולהוריד לי את הבגדים ואז הוא פשוט כאילו נגע בי בכל הגוף שלי, כאילו, באיבר שלי ובשדיים גם ובבטן, ואז הוא הכניס את הפה שלו לאיבר שלי ואז כאילו הוא רצה לגעת בי עוד ואז אמרתי די, אני רוצה הביתה, אז כאילו התלבשתי מהר ואז באנו לצאת ובמעלית הוא רצה לתת לי שטר של 50, אמרתי לו כאילו שאני לא רוצה וסירבתי, ואז הוא אמר קחי בכל זאת, אמרתי שאני לא רוצה. ירדנו למטה ואז הוא החזיר אותי הביתה.

ש. מה הרגשת לאחר מכן?

ת. הרגשתי שאני רוצה לספר את זה כבר ושזה ייפסק, לא ידעתי איך לספר את זה.

ש. מה הוא אמר לך על האפשרות שתספרי את זה?
ת. הוא כל הזמן אמר שאם אני אספר אז לא יקרה עם זה שום דבר ושאני לא אוכל לעשות עם זה שום דבר ושאני יכולה לספר ואז אח"כ פעם שנייה נגייד שהיינו נפגשים הוא היה שואל אותי אם סיפרתי או לא סיפרתי.

ש. תספרי על אירוע נוסף שהוא נגע בך?

ת. היה עוד אירוע בצימר ש- - - -

ש. איזה צימר? איך הגעתם לצימר? תספרי.

ת. נסענו בפסח לצימר בצפון ו- - - -

ש. עם מי נסעתם?

ת. עם סבתא שלי ודודה שלי וחברים, אז נסענו והיה לילה אחד שהיינו בחדר, ראינו טלוויזיה כולם. אמא שלי גם הייתה נמצאת בחדר ואני לא כ"כ בטוחה אם אח שלי היה, אז אמא שלי, הייתה מיטה זוגית ממש גדולה בחדר, אמא שלי כבר ישנה ממש בצד השני של המיטה, ואני גם בצד השני והוא היה יותר לידי. אני הייתי בטלפון, רואה טלוויזיה, חדשות, ואז אח"כ הוא הכניס לי יד מתחת כאילו לשמיכה ולמכנסיים שלי ולתחתונים והתחיל לגעת לי באיבר, ואני לא זוכרת אם הוא אמר שזה בסדר או שזה לא בסדר, כאילו, אני לא זוכרת אם הוא אמר את זה או לא, וזהו, ואז אחרי זה הוא הוציא את היד שלו ואז אני חושבת שהלכתי לישון עם אח שלי במיטה השנייה או שנרדמתי ואז אמא העירה אותי ואז הלכתי לשם" (עמ' 47-48 לפרוט').

בחקירתה הראשית הוסיפה העדה וסיפרה לשאלות התובעת על אירוע נוסף שהתרחש שם שכב עליה הנאשם כשהם בבגדיהם. אירוע זה אינו מופיע בכתב האישום והנאשם לא נחקר עליו בחקירתו המשטרית.

לשאלת התובעת (עמ' 48 ש' 23 לפרוט') העידה המתלוננת לתדירות האירועים כי הם היו קורים מדי שבוע כאשר אמה לא נכחה בחדר בו שהו או כאשר קילחה את אחיה הקטן.

באשר לנסיבות גילוי הפגיעות בה הסכימה הקטינה כי עשתה זאת בשלב מאוחר מאוד בבית הספר, פחות מחצי שנה לאחר שהופסקו המעשים, עת סיפרה על כך לחברתה ואחר כך לחברתה. אחר כך, על פי עצתן סיפרה למורה למדעים, בשלב מאוחר יותר סיפרה לחברים נוספים ולאמה (עמ' 5 ש' 13 ו-50 לפרוט'). בעדותה חזרה המתלוננת על כך שהנאשם "איש טוב ועזר לנו הרבה מההתחלה..." (עמ' 49 מש' 28 לפרוט'), ולכן לא רצתה שייכנס לכלא ולכן גם לא סיפרה על המעשים.

לשאלות הסניגור בחקירה הנגדית אישרה המתלוננת כי לא סברה שהנאשם מתאים לאמה ולמשפחתה, כי התביישה בו כי הוא מבוגר ואמרה שאמנם מצד אחד אהבה אותו כי עזר למשפחתה וכי אמה הרבה זמן חיפשה משהו ואיתו חשה בטוחה, אך עדיין רצתה וכן אף אמרה לאמה, שעליה לחפש מישהו מתאים לגיל שלה (עמ' 51-52 לפרוט').

כן אישרה הקטינה כי שמחה על כך שגילתה את הפרשה ומצאה אומץ בלבה לעשות זאת, אך לא שצחקה על כך שהנאשם נעצר.

משנשאלה המתלוננת האם נגע בה הנאשם במקרים הרבים שהסיע אותה ברכבו השיבה בשלילה וכך גם שללה התנהגויות נוספות של הנאשם שיכלו להצביע על תכלית מינית למעשיו, ככתוב:

ש. אני מבין שציון נהג להסיע אותך הרבה פעמים לחברות מבי"ס?

ת. כן.

- ש. היו המון פעמים כאלה?
 ת. כן.
 ש. וציון ניסה לגעת בך?
 ת. לא. לא שזכור לי.
 ש. האם באחד מהמקרים שציון, כמו שאת מספרת, נגע בך, הוא חשף את איבר מינו בפניך?
 ת. לא.
 ש. האם שמת לב אם ידו השנייה נגעה אולי באיבר מינו כשהוא נוגע בך?
 ת. לא. הוא לא נגע.
 ש. האם הרגשת קולות שהוא מתנשף כשהוא נוגע בך או בעצמו או משהו כזה?
 ת. לא.
 ש. יש לך הסבר אולי למה דווקא כשהייתם באוטו הרבה פעמים הוא לא נגע בך ולמה דווקא כשאתם ליד אמא וסבתא ובצימר הוא לא נגע בך?
 ת. הוא ניצל כל ההזדמנות כאף אחד לא ראה. נגיד אמא שלי ישנה ונגיד בחדר אז החדר היה סגור ו---

לבית המשפט:

- ש. הסניגור אומר לך שההזדמנויות הכי טובות שהחשש בלי שהוא יראה, למשל ברכב כשהוא הקפיץ אותך לחברה, מה ההסבר שלך שהוא לא ניצל את ההזדמנות הזו כששניכם לבד ממילא?
 ת. באוטו זה לא שנינו לבד, האוטו פתוח, יש אנשים" (עמ' 55-58 לפרוט').

המתלוננת אישרה לשאלות הסניגור בחקירה הנגדית כי נכחה בהרצאה שעסקה בתלונות בעבירות מין ושרצתה לאחר ששמעה אותה לספר על הפגיעות בה, אך נמנעה מכך בשל "אבל לא היה לי אומץ" (עמ' 56 ש' 23 לפרוט'), כי ידעה שאביה נפרד מבת זוגו ולכן כי אפשר שהנאשם מדי פעם נתן לה כסף תמורת שמירת טף על אחיה. לעומת זאת הכחישה כי היא מיוזמתה נהגה לתבק את הנאשם. כך גם לא נהגה, לדבריה, בעקבות שיעור החזקות שהעביר לה.

באשר לאירוע הצימר בצפון עמדה המתלוננת על כך שהיא בטוחה שהנאשם נגע בה עת אמה הייתה במיטה אחרי שנרדמה, אך אינה זוכרת כפי שלא זכרה בחקירת הילדים אם אחיה נכח בחדר גם כן (עמ' 60-62 לפרוט').

באשר לפרטי המעשה המתלוננת בחקירה נגדית נמרצת תיארה לפרטים את המעשה, הנאשם הכניס ידו למשך מספר דקות מתחת למכנסי טרנינג הפיגימה שלה ונגע באיבר מינה כשהיא צופה בטלפון והוא בטלויזיה. כן ענתה באופן ברור ומפורט באשר לנגיעת הנאשם בה, בשדיה ובאיבר מינה באירוע המבחן בחזקות (עמ' 64-68 לפרוט').

משנשאלה על נסיבות הפגיעה שעברה מידי הנאשם בדירתו זכרה המתלוננת ותיארה את לבושה, את אופן התרחשות המעשים, את דרך הורדת בגדיה על-ידי הנאשם (עמ' 68-70 לפרוט').

- ב. עדת התביעה אמה של המתלוננת (להלן: "האם") – במקום חקירה ראשית בהסכמת ההגנה הוגשו אמרותיה בחקירה ודו"ח ריענון זיכרונה בפרקליטות ת/13-ת/15.

העדה לא חשה ולא הבחינה כי בתה נפגעת על-ידי הנאשם. לראשונה הבחינה בדבר חריג, כפי שסיפרה בריענון הזיכרון ת/15, כאשר הנאשם עיסה את כתפי הקטינה (הנאשם טען שאין עסקינן בעיסוי אלא בסימון במשחק של ספרות על גבה).

באשר למערכת יחסיה עם הנאשם אמרה כי היה בן זוגה כשש שנים (ת/13 ש' 4, ת/14 מש' 3), אך לא ישן בביתה, אלא לעיתים נדירות לפני שנים (ת/14 מש' 10). לא היה להם חשבון בנק משותף ולא נכסים משותפים (עדותה עמ' 71-72 לפרוט'). יחד עם זאת אמרה שמבחינתה הוא היה חלק ממשפחה (ת/14 ש' 74).

יחסיו עם המתלוננת טובים אם כי הנאשם אמר לה פעם שהוא פוחד ממנה כי הוא חושש שהיא רוצה להפריד ביניהם.

כן אישרה העדה שבתה המתלוננת אמרה לה שהיא מתביישת מהפרש הגילים בינה לבין הנאשם. לשאלות הסניגור אישרה כי ראתה שבתה לאחר ההכנה למבחן בחזקות ישבה על הנאשם וחיבקה אותו.

באשר לאירוע הצימר שללה העדה באופן מוחלט את האפשרות כי ישנה במיטה עם הנאשם והמתלוננת, וכך מסרה בעדותה (עמ' 74 ש' 7-1 לפרוט'):

ש. את זוכרת שישנתם כולם באותה מיטה?

ת. לא.

ש. באיזו שעה את הולכת לישון בד"כ?

ת. 12 בלילה.

ש. יכול להיות שנרדמת בשמונה בערב?

ת. אין סיכוי."

כן אישרה העדה כי המתלוננת פעמים רבות ניסתה להפריד בינה ובין הנאשם באופן פיזי כאשר ישבה ביניהם תוך ששאלה אותה אם היא אוהבת אותה.

ג. עדת התביעה מורתה למדעים של המתלוננת היא הדמות המבוגרת הראשונה ששמעה ממנה על כך שנפגעה על-ידי הנאשם.

לעדותה ביום 19.01.17 בעת הפסקה הבחינה מחוץ לכיתה במתלוננת ושתי חברותיה. החברות ביקשו לשוחח עמה בעניין חשוב ואז הבחינה במתלוננת בוכה והחברות האיצו בה לספר. לבקשתה של המתלוננת החברה סיפרה למורה שהמתלוננת עברה פגיעה מינית על-ידי קרוב משפחה. בהמשך שוחחה המורה עם המתלוננת באומרה **"...צריכים להבין שהיא לא דיברה איתי ממש, היא בכתה, שיחקה עם הידיים, היא אמרה קרוב משפחה רחוק..."** (עמ' 37 מש' 28 לפרוט'). בהמשך בצמצום מסרה המתלוננת לעדה פרטים על הפוגע ועל טיב המעשים, המקומות שבו נעשו ומקום הנגיעות של הנאשם בה.

בהמשך שוחחה עם המתלוננת שוב בנוכחות מנהלת בית הספר ושם שוב חזרה הקטינה וסיפרה **"היו נגיעות, גם בציצי וגם באיבר המין מתחת לבגדים"** (עמ' 39 ש' 8 לפרוט').

ד. עדת התביעה היא חוקרת הילדים שחקרה את המתלוננת באמצעותה הוגשו ת/א1-ג', ת/א2-ג' ו-ת/א3-ג', דיסק, תמלול ודו"ח סיכום חקירותיה של המתלוננת. כן הוגשו ת/4 ו-ת/5: מסמכים שהכינה לעצמה העדה לקראת עדותה בבית המשפט.

חוקרת הילדים מצאה כי מהימנות המתלוננת מלאה, לא התרשמה ממגמת הפללה ומסרה דבריה מתוך חוויה שחוותה.

במסמכים שהוגשו על-ידי העדה ובעדותה בבית המשפט פירטה העדה איך הגיעה למסקנה זו. אקדים תוצאה לניתוח ואומר שלא מצאתי לנכון להרחיב בעדותה של חוקרת הילדים עדת התביעה, כפי שלא אעשה בעניינה של חוקרת הילדים מטעם ההגנה הגב' רחל נחום (נ/1).

בית המשפט העליון עמד בע"פ 3204/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (24.01.18) על המצב המשפטי על פיו בסיטואציה שנוצרה במשפט הנוכחי שעה ש"בזמן המשפט טרם מלאו לילד 14 שנה והוא מעיד בבית המשפט – עדותו של הילד שנגבתה על-ידי חוקר הילדים היא ראיה קבילה (ראו בין היתר, עניין מזרחי). לעת הזו, קיימת מחלוקת בפסיקה אם במצב זה רשאי בית המשפט להיזקק להתרשמותו של חוקר הילדים ממהימנות הילד (עניין פלוני, עניין סף)".

משקיימת מחלוקת, הנני סבור שמחמת הזהירות ראוי לנו שלא נייחס כל משקל להתרשמות חוקרות הילדים ממהימנות עדות המתלוננת וכחובתנו נקבע המהימנות בעצמנו. כך ראוי וכך צריך לעשות על פי עמדתנו. אין בית המשפט יכול לפשוט מעצמו את החובה מלהכריע במהימנותם ואמינותם של עדים הבאים בפניו ואף היעזרות בהתרשמות של "מומחה חיצוני" עדיף, מקום ואפשר להימנע ממנה, שלא תעשה.

עם זאת, כנאמר בפסיקה של בית המשפט העליון, עדות הקטינה בפני חוקרת הילדים, העדות המצולמת והמתומללת קבילה לתוכנה ובוודאי שבית המשפט רשאי לעשות בה שימוש לצרכי השוואה.

ה. בהסכמת ההגנה הגישה התביעה לבית המשפט ראיות נוספות ובהם עדויות מוקלטות ומתומללות שנגבו על-ידי חוקרות ילדים ומסמכים נלווים להן, עדויות של חברותיה של המתלוננת להן סיפרה על המעשים, עדות אביה הביולוגי, סבתה, המחנכת שלה בבית הספר, יועצת בית הספר, המנהלת ודמויות נוספות וככל שתהיה לעדויות אלה רלוונטיות להכרעה בתיק אתייחס אליהן. כן הוגשו בהסכמה ראיות הקשורות בנאשם, מסמכים הקשורים במעצרו ובחיפוש שנעשה בביתו שלא העלה דבר מפליל ועדויותיו שמסר בחקירה. ייאמר כאן ומיד שאמרותיו של הנאשם בחקירה – ת/6-ת/8 – לא הוקלטו בשל תקלה המוסברת במסמכי התביעה ת/9-ת/12. אין ספק, עסקינן במחדל חקירתי.

ו. ערכן הראייתי של עדויות האב (ת/19 והסבתא ת/22), נציגות בית הספר בו למדה המתלוננת נמוך ביותר ומתמצה בכך שהמתלוננת סיפרה להן בקווים כלליים על הפגיעה בה. אין בהן ראיות לתוכן המעשים, לעצם התלונה, לרבות כבישתה אלו נמסרו לבית המשפט בראיות אחרות, כך גם באשר לאופן הפסקת הפגיעות שבאו כחודשיים-שלושה עד חצי שנה לפני הגשת התלונה בעקבות בקשת המתלוננת מהנאשם, על פי דבריה של האחרונה לגורמים שונים.

ז. כאמור, נחקרו חברותיה של המתלוננת :

לחברתה סיפרה המתלוננת לראשונה את הקורות אותה. היא נחקרה על-ידי חוקרת הילדים בשל היותה כבת 12 שנה עובר למסירת העדות. בעדותה (ת/33) המוקלטת תיארה הילדה את שסיפרה לה ולחברתן עתליה ש"מישהו שקרוב למשפחה" (ת/33 עמ' 4 ש' 28) ואחר כך "חבר של אמא שלה"

(עמ' 7 ש' 24 ל-ת/33) פגע בה. תוכן הדברים שמסרה להן המתלוננת הוא ש"הוא רק נגע" ובמקום אחר "נגע בה בחזה ובחלק התחתון של הגוף" (עמ' 9 ש' 18 ל-ת/33).

לאורך כל עדותה עמדה על כך שהמתלוננת כשסיפרה להן הדברים "בכתה", "נראתה עצובה", "טיפה מבואסת", "נראתה נורא נורא עצובה ולא מבינה מה קורה איתה..." (עמ' 4 ש' 9 ל-ת/33).

ב- (ת/31) סיפרה כי כחמישה שבועות טרם מסרה עדותה לחוקרת הילדים (ביום 12.02.17) הבחינה כי המתלוננת "כזה די עצובה" (עמ' 4 ש' 17 ל-ת/31), וכשהתעניינה מדוע כתבה לה המתלוננת על פתק שמישהו נגע בה – אז יצאו מחדר הכיתה ושם בנוכחות קראו השתיים למורה למדעים ולה סיפרה המתלוננת, כעדותה של המורה. לשאלות חוקרת הילדים הסבירה כי המתלוננת נראתה לה באותו היום שלא כרגיל, אף ילדה זו סיפרה כי בשיחתן של השלוש עם המתלוננת האחרונה בכתה. חברה נוספת של המתלוננת שנחקרה, נחקרה אף היא על-ידי חוקרת הילדים שני גלעד בעדותה (ת/37). היא שמעה מפי המתלוננת בהסעה באוטובוס על המקרה. אף להתרשמותה של עדה זאת הדברים פגעו במתלוננת וכשסיפרה הייתה "...קצת חוששת או פוחדת...או משהו כזה..." (ת/37 עמ' 6 ש' 25).

בת כיתה נוספת של המתלוננת העידה על כך שראתה את המתלוננת שמחה ו"אמרה לי הוא במעצר, ואז שאלתי אותה מי, ואז היא אמרה לי ציון...ואז ראיתי אותה שהיא נורא נורא שמחה...באה אליי ופשוט שמחה ואמרה לי שהוא במעצר" (עמ' 9 מש' 23 ל-ת/40).

ת. פרק נוסף בראיות התביעה הוא אמרותיו של הנאשם בחקירה. אלה הוגשו כאמור רק כחקירות וזאת בשל שהקלטתן נכשלה עקב תקלה.

באמרותיו של הנאשם באופן עקבי כבתשובתו לאישום ובעדותו בבית המשפט כפר במיוחד לו וטען כי לא היו דברים מעולם.

באמרתו הראשונה מיום 06.02.17 מיד בתחילתה העיד על כך שהמתלוננת החליטה בדרך זו אולי להחזיר את אבא שלה הביתה "אני יוצא עם אמא שלה 7 שנים בערך, אני הרמתי את המשפחה הזו כשאבא שלה עזב אותה עם תינוק..." (ש' 3 ל-ת/6). מעולם לא נגע במתלוננת כל נגיעה כשנלווית לכך מחשבה פלילית מינית.

באמרתו השנייה ת/7 מאותו יום נחקר הנאשם באשר לנסיבות נסיעתו לתאילנד סמוך לפתיחת החקירה, ובאמרתו השלישית והאחרונה (ת/8) מיום 07.02.18 חזר והכחיש שוב ושוב כי עבר העבירות המיוחסות לו. אמנם בנוכחות אמה עשה מסאז' בכפות רגליה (ת/8 מש' 56), אך ללא כל כוונה מינית. כך כשזרק אותה תוך משחק לבריכה, או כשחיבקה אותו לאות תודה על שיעור שעזר לה ללמוד, או תוך כדי משחק שטיפסה על גבו, או כאשר חיבקה או נישקה אותו כתודה על קניית לבוש או משחק. לדבריו באמרותיו המתלוננת ילדה אסרטיבית, לא תרשה לגעת אף בשיער ראשה ובוודאי לא תרשה דברים קשים מכך. אמנם מדי פעם לבקשתה של הקטינה, נתן לה כסף קטן – 10 או 20 ₪, ולא מעבר לכך.

4. ראיות ההגנה:

א. הנאשם העיד להגנתו.

את עדותו בחקירתו הראשית פתח הנאשם בנסיבות מעצרו עם שובו מחו"ל.

את אַם המתלוננת פגש כ-7 שנים טרם מעצרו במסגרת תפקידו בהסתדרות העובדים, התבקש לסייע לה בצרה ועשה כן בשל היותה אם חד-הורית שבעלה עזבה ומצבה הכלכלי היה קשה. שנתיים אחר כך במסגרת הסיוע שהושיט לה התפתח ביניהם קשר רומנטי.

עם זאת הקשר לא היה קשר של בני זוג, הוא התגורר בנפרד, נפגשו פעם בשבועיים בתחילה ואחר כך אחת לשבוע. הסתירה את הקשר ביניהם מאחרים.

כאמור, המגורים היו נפרדים וכן לא היה חשבון בנק משותף או רכוש משותף ומשק בית משותף לו ולה. הנאשם לא מימן את אַם המתלוננת, אולם מדי פעם היה מביא לה מצרכים לבקשתה. הקשר שלו, כך בעדותו, עם המתלוננת החל בהדרגה, תקופה ארוכה לאחר ההיכרות עם אמה בשל הסתייגות האם מכך (עמ' 81 מש' 2 לפרוט'). הנאשם מדי פעם היה מקפיץ אותה ברכבו, ניסה לקשור עמה קשרים, אך היא הסתייגה מכך. לעדותו הילדה ילדה אסרטיבית וחזקה, אך הוא ניסה להתחבר ולהתקרב אליה.

באשר למעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הנאשם מכחישם מכל וכל. לעיתים בשל מתנות שקנה לה, הייתה קופצת ומחבקת אותו, הכל ליד אמה אך לא היה כל מגע גופני אחר ביניהם. המתלוננת אף הפריעה לנאשם לפתח קשרים עם אחיה ואף הייתה מפרידה בינו לבין אמה. לאחר מחשבה, כך הנאשם, הילדה ביקשה להשיב את אביה לאמה ולכן הייתה מוכנה לעשות הכל לרבות להפילי הפללת שווא לצורך כך. המתלוננת לכן, תוך תכנון, המציאה עלילה שמטרתה "שהיא תחזיר את אבא שלה ואותי תוציא החוצה" (עמ' 82 ש' 33 לפרוט'). לתכנון העלילה נתנה תמריץ וסייעה ההרצאה ששמעה בבית הספר על הטרדות מיניות.

בנוסף להכחשתו הכללית את המעשים המיוחסים לו, באופן ספציפי באשר לאירוע הצימר אמר כך:

"ת. זה לא היה ולא נברא. סיימנו את ארוחת הערב, הלכנו ושכבנו על המיטה אני ובת זוגי, לא ישנו בכלל, ראינו חדשות. האמא אמרה לה – תצאי מפה, את מפריעה. את לא רואה שזו מיטה זוגית? גם אני אמרתי לה תפסיקי להפריע, הילדים מתרוצצים בחדר, במסדרון עדיין אוכלים ושומעים מוזיקה.

ש. מי?

ת. הסבא, הסבתא והחברים של הסבא שותים וצועקים וכל הרעש הזה. אמרתי לה שלא מספיק שיש רעש היא מפריעה לנו והאמא צעקה לה שתד מהמיטה. לא התקרבת אליה.

לבית המשפט:

ש. במה היא הפריעה?

ת. היא באה בינינו, אני שוכב כזה, לא ישנו, אנחנו מדברים, היא התיישבה עלינו ככה והאמא צעקה עליה תקומי מהמיטה.

ש. ואיך זה הסתיים? היא נשארה?

ת. צעקנו עליה והיא קמה והלכה.

ש. לא הייתה סיטואציה שישנה והיא הייתה איתך?

ת. לא, לא ישנה, אנחנו ראינו חדשות, אנחנו לא ישנים לפני הילדים.

המשך חקירה ראשית:

ש. ואחיה איפה היה?

ת. אחיה שיחק עם הבן של החברים של הסבא והסבתא, אלה ילדים קטנים אז הם התרוצצו כל הזמן בחדר. לשאלת בית המשפט אני משיב, כי היום הילד כבן 7". (עמ' 83 לפרוט').

ולאירוע הנטען בביתו משנשאל על-ידי סניגורו ענה בעמ' 84 לפרוט':

"ש. לגבי האירוע שנטען שהיה אצלך בבית, שמעת פה אומרת שאמרת לה שאתה חייב לעצור בבית והיא עלתה איתך. היא אומרת שנגעת בשדיה והיא הייתה עירומה וביצעת בה מין אוראלי עם הפה באיבר מינה.

ת. זה הדבר הכי שזעזע אותי בכלל בכל הסיפור הזה. לפני כשנה בערך, הייתה בת 11, רצתה לאכול סושי. אני היו לי אצות בבית, האמא אמרה לי תביא אותה מהסבתא ותעשו סושי. אמרתי בסדר. לקחתי אותה מהסבתא בערב, הגעתי, אפילו לא החניתי את האוטו שלי בתוך החנייה, חסמתי שתי חניות, עליתי מהר לקחת את הסושי עם המכשיר הזה שעושים סושי וירדתי. לקח 2 דקות ולא יותר ונסענו הביתה. היא לא עלתה אלי בכלל הביתה, היא לא הייתה אצלי בחיים לבד בבית. תמיד עם האמא, בארוחות ערב שהייתי מכין לילדים שלי, שביחד כולם היו באים, הייתי מזמין אותה עם הילדים שלה שתבוא לאכול א. ערב בימי שישי, אבל לבד עם הילדה מה יש לי? מעולם בחיים לא הייתה אצלי לבד בבית, וחוף מזה שמעתי פה את האמא שאמרה שאני לקחתי אותה מהבי"ס. הסבתא גרה שני רחובות לידי, היא נמצאת בבית, מה יש לי לקחת אותה? העבודה שלי אני לא גומר אותה לפני שמונה בערב, התפקיד שלי מחייב אותי להישאר עד שבע-שמונה בערב. אם הייתי יכול להקפיץ אותה מבי"ס שהיא הייתה חולה והאמא הייתה מתקשרת אליי, תיקח אותה, היא חולה, אין מי שיביא אותה, אז הייתי רץ, לוקח אותה מבי"ס, שם אותה בפתח הבניין וחוזר לעבודה, זה הדבר היחידי. חוץ מבערב לקחת אותה לחוגים או לחברות או להחזיר אותה ממסיבות של בת מצווה שהיו לה, הלכתי הבאתי אותה הביתה. כשהאמא לא בבית השארתי אותה למטה, בחיים לא לבד. הרבה פעמים הסעתי אותה, החזרתי אותה. הרבה פעמים היא הייתה מבקשת ממני והייתי אומר לה "אמא יודעת?" תמיד אמרה לי "אל תשמע לה, תמיד תתאם איתי היא רוצה לנצל אותך, שלא תענה לה לטלפונים שהיא מבקשת משהו כי היא רוצה לנצל אותך, תמיד תתאם איתי".

הנאשם בחקירתו הראשית הכחיש נמרצות גם את שני האירועים הנוספים בהם הואשם בכתב האישום וכלשונו:

"ש. לגבי האירוע בבית – היו שני אירועים, תחילה כשישבתם בסלון ועשית לה מסז' ברגל ואז היא אמרה שזה עבר לכיוונים של אזור איבר המין ואח"כ בחדר היא אומרת שנגעת בה, והיה את האירוע של המבחן. תוכל לספר מה היה?"

ת. ראשית באירוע הראשון של ה----

ש. באסיפת הורים?

ת. לא, לא אסיפת הורים. אני אמרתי אסיפת הורים אבל למעשה זה היה בנובמבר. בפעם האחרונה היא הלכה עם הסבתא להצגה או משהו כזה, נשארתי עם שני הילדים. התיישבתי על השטיח, היה משחק כדורגל, אני ישבתי עם הילד, בד"כ הוא יושב עליי, ישבתי על השטיח, קפה מצד שמאל, ואני רואה איתו טלוויזיה, רואים את המשחק. הוא היה בגיל 6. הוא אהב כדורגל. היא התרוצצה, הלכה, היא כל הזמן בטלפון משחקת, כל הזמן בטלפון, מתרוצצת מהמטבח לחדר, מהחדר למטבח. היא לא

אהבה בכלל לראות כדורגל. זהו, עד שהאמא באה. היא לא שואלת אותי – ללכת לישון, לא ללכת לישון. היא הייתה עצמאית, פותחת את המקרר, חוזרת. אני הייתי יושב עם הילד ורואים כדורגל עד שעה אחת עשרה.

ש. לגבי המבחן במתמטיקה היא אמרה שאתה זה שאמרת לה אחרי שהייתם בסלון – בואי לחדר, אני אלמד אותך שם, או שסחבת אותה לחדר. מה יש לך להגיד על העניין הזה וגם על מה שהיא אמרה בהתחלה, על איך שהגעתם לחדר. מה היה בסלון?

ת. אני יושב בסלון עם כולם, הסבתא שלה, אמא של אמא שלה שבאה מחו"ל להתארח כאן, והבן יושב לידנו, והיא אמרה שיש לה מבחן בחזקות. גם אני מתעצל, אני לא תמיד מנדב את עצמי לעזור לה בשיעורים, כי היא קצת רוצה שאני אכתוב לה את התשובה. ישבתי איתה הרבה פעמים על בוני הארץ, היסטוריה, תנ"ך, אז – בוא, בוא, תעזור. אני לא רציתי אפילו לקום מהכיסא. היא סחבה אותי----

ש. רגע, איך זה התחיל?

ת. היא סחבה אותי שאני אבוא אליה לחדר שלה ושאני אלמד אותה כי מפריעה הטלוויזיה, אמרתי לה לא, בחיי, נכנסנו לחדר, בדיוק האמא לקחה את הילד למקלחת לקלח אותו. זה דלת ליד דלת. היא פתחה את הדלת והתיישרה על הרצפה, ואני עם הדפים. היא התיישרה למטה על הרצפה כשדלת ליד דלת והכל שומעים, ואני שואל אותה על חזקות, 9 בחזקת 3 ולימדתי אותה ככה. היא לא הכפילה ככה בראש ולמדתי אותה לזכור את המספרים. זה היה עשרים דקות בערך וחזרנו על המספרים. בסוף אחרי שהיא הצליחה ללמוד את הכל היא קמה וקפצה עליי, היי תודה, ונתנה לי נשיקה והלכתי. זה הכל – לא ישבה לידי בכלל, לא הייתה לידי בכלל. היא ישבה ממש ברצפה ממולי ואני זוכר את זה כמו עכשיו. היא ישבה למטה עם המעיל שלה החדש ונשענת על הדלת ואני מקריא לה מספרים. היא לא ישבה לידי בכלל. איך אני מחזיק את הדפים והיא תשב לידי? איך היא תלמד? היינו אחד מול השני.

ש. היא אומרת שכשבחנת אותה היד שלך הייתה מתחת למכנס שלה.

ת. איך אני יכול אם אני ישבתי פה והיא שם? בסוף כשהיא גמרה ללמוד היא קפצה עליי.

ש. היא אומרת שהדלת הייתה סגורה לפי זיכרונה.

ת. היא התיישרה על הדלת כאשר הדלת פתוחה והאמא שומעים אותה רוחצת את הילד והסבתא יושבת בסלון. זה לא בית ענק, זה חדר וחדר, הכל צפוף" (עמ' 86-85 לפרוט').

בחקירתו הנגדית שב הנאשם והכחיש לשאלות התובעת כל נגיעה במתלוננת שאינה נגיעה תמימה ומקרית, בוודאי נגיעה שיש לה מטרה מינית – אם היו גילויי חיבה מצד המתלוננת כלפיו, אלה היו אך ורק במניעים אינטרסנטיים של הילדה כפי שהשיב מעמ' 91 ש' 12 לפרוט':

ש" סיפרת על הפגנות חיבה בינד לבין, שהיא הייתה קופצת עלייך, מנשקת ומחבקת אותך, סיפרת על טיולים, על מסז' ברגל, קניות שקנית לה, נכון? ז"א שהיו ביניכם יחסים טובים.

ת. זה היה יחסים, אם אני מסתכל על הילדה, אינטרסנטיים. כשהיא רצתה משהו ממני לקנות לה היא הייתה קופצת עליי ומבקשת ליד אמא שלה תביא לי זה זה. כשהיא רצתה פלאפון וג'ינס אותו דבר. למחרת היא לא הכירה בזה שקניתי לה משהו, אל תבוא מחר, אני עם חברות, זה. כל דבר שהיא

ביקשה היא ידעה להתרפק אבל המשיכה בדרכה – לנסות להפריד אותה מאמא שלה כי לטעמה לא התאמתי לאמא שלה.

- ש. אתה לא יכול מצד אחד לבוא ולתאר שהילדה אוהבת אותך----
- ת. לא אמרתי אף פעם שהיא אוהבת אותי. היא עשתה את זה כאינטרס.
- ש. ואתם ביחסים כמו אבא ובת, ומצד שני ציינת שכל הזמן היא רצתה לגרש אותך ולא אהבה אותך. יש סתירה בין הדברים.
- ת. לא, אני הסברתי את הסתירה. כשהיא רצתה משהו היא התרפקה וביקשה, אבל זה היה בשביל הבקשה. כשכבר לא הייתה שום בקשה היא לא רצתה אותי ובראש שלה רק שאני איזה אחד שמספק צרכים לה, לאמא, לבית, אני איזה אחד שעוזר לה. היא לא ראתה בי איזו דמות אבהית או איזו דמות שתלך איתי.
- ש. גם אמרת שכל דבר היה ביניכם קשר. אם היא רצתה ללכת לחוג היית לוקח אותה.
- ת. רק שהאמא הייתה אומרת לי.
- ש. אמרת שעשינו לה בת מצווה.
- ת. מי זה "עשינו"? ההורים שלה.
- ש. אתה השתמשת במילה.
- ת. עשו לה.
- ש. ת/6 ש' 66 [מצטטת].
- ת. אז זה לא עשינו, הסבא והסבתא והאמא והאבא עשינו. הלכנו למסעדה, היינו 8-9 איש. זה לא היה בר מצווה, זה היה במסעדה איטלקית, ואני שילמתי על המנה שלי".

שאלות ותשובות אלו מתקשרות לנקודת המחלוקת האחרת שבתיק שבפנינו, סוגיית קיום יחסי "בני זוג" בין הנאשם לאם המתלוננת עליו נחקר ממושכות בחקירה הנגדית על-ידי ב"כ התביעה. בתשובותיו על כך שמערכת היחסים שבינו לבין המתלוננת לא היו יחסים של בני משפחה כהגדרתם בסעיף 351(א)(ו)(1) לחוק העונשין "בן זוגו של הורה אף אם אינו נשוי לו". לדברי הנאשם אמנם הכיר את אִם המתלוננת שבע שנים, אך מתוכם שנה וחצי לא היו בקשר. הוא לא מימן אותה ולא התגורר עמה. אמנם נסעו לצימרים ולבתי מלון יחדיו, אך כל אחד שילם בנפרד עבור הנסיעות ומימון השעות. אמנם מדי פעם בימי שישי היה מארח את אם המתלוננת, אך היה מארח גם נוספים. פעמים בודדות ישן בביתה אם כי היא ישנה בביתו פעמים רבות. אמנם סייע לה כלכלית, אך עשה כן בשל רחמיו כלפיה "לא היה לה כלום מה לאכול בבית, היה מקרר ריק" (עמ' 90 ש' 6 לפרוט'), וכן בעמ' 89 מש' 23 לפרוט' "באמת לא היה לה אף אחד בארץ ומאוד ריחמתי על זה וניסיתי לעזור לה לעמוד על הרגליים. היא הייתה ממש במצוקה כלכלית, נפשית. ריחמתי עליה..."

ב. כאמור הנאשם העיד להגנתו חוקרת ילדים – לשעבר, מומחית בתחום, הגב' רחל נחום אשר העידה על מהימנות עדותה של המתלוננת בחקירתה על-ידי חוקרת הילדים. אף שאפשרנו את הגשת חוות דעתה ועדותה בפנינו לא ניחס לדבריה כלדברי חוקרת הילדים שגבתה את עדויות המתלוננת – כל משקל. הנימוק המפורט לעיל בעניינה של חוקרת הילדים מטעם המדינה נכון גם לגביה של עדה זו וכך ננהג עם עדותה מחמת הזהירות לאור פסיקתו של בית המשפט העליון.

5. דיון, הכרעות ומסקנות:

א. יריעת המחלוקות שנפרשה לפני בית המשפט ונגזרת מקו ההגנה קרי, תשובת הנאשם לכתב האישום, חקירת הסניגור וראיות ההגנה היא יריעה רחבה בהיקפה. הנאשם דחה בראש ובראשונה מכל וכל את גרסת המתלוננת ואת המיוחס לו בכתב האישום ואף דחה את הטענה שמערכת היחסים עם אם המתלוננת הגיעה כדי מערכת יחסים של בני זוג.

ב. כתדיר בעבירות מין, טבען שהן נעברות בנוכחות המבצע והקרוב בלבד ובד' אמותיהם. אף בתיקנו עדות המתלוננת היא עמוד השדרה לראיות התביעה, בעיקר על פי עדותה תינתן ההכרעה האם אשם הנאשם במעשים שיוחסו לו, אם לאו. לווני הראיות הנוספות המקיפים והסובבים את עדות המתלוננת ועדות הנאשם משמשים את בית המשפט ככלי עזר נוסף כדי להכריע בעיקר והוא האם עדות המתלוננת אמת היא והאם הכחשתו של הנאשם את המיוחס לו היא הכחשת שווא.

ג. מושכלות ראשוניים שהלכה היא שבית המשפט רשאי להשתית הרשעה בעבירות מין על עדותה היחידה של נפגעת העבירה מבלי להידרש לתוספת ראייתית כלשהיא. עם זאת חובתו של בית המשפט בהתאם לסעיף 54 א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א – 1971 (להלן: "פקודת הראיות") לפרט את הטעמים שהביאו אותו למסקנה כי גרסת הנפגעת עדיפה על גרסת הנאשם, כאשר שיעורה הראוי של ההנמקה הדרושה נקבע בכל מקרה על פי נסיבותיו, בהתאם למידת עוצמתה של העדות העיקרית (ע"פ 806/06, פלוני נ' מדינת ישראל, (23.05.17)).

ד. הלכה ותיקה היא שבעבירות מין מצבה הנפשי של קרבן העבירה יכול אף לשמש סיוע לאמיתות עדותה כנאמר בע"פ 3958/08 פלוני נ' מדינת ישראל (10.09.14): "כידוע, מצבו הנפשי של קרבן מין לאחר ביצוע העבירות או לאחר חשיפתן אף הוא מהווה ראיה בעלת משקל ותמיכה בעדותו".

מאחר והמתלוננת בתיקנו, למרות גילה הצעיר, העידה ברשות חוקרת הילדים, אין צורך בתוספת ראייתית פורמלית כאמור, אך הראיות שבאו לפנינו על מצבה הנפשי יש בהן כדי לספק את אותו טעם, אחד הטעמים שהביאו אותי לכלל מסקנה כי עדותה של המתלוננת עדות אמת היא.

אפנה לעניין זה לעדותה של המורה למדעים (עמ' 39 מש' 13 לפרוט'), ולעדויות אשר סיפרו על בכיה ומבוכתה של המתלוננת כאשר סיפרה על הדברים לראשונה ועל הקושי שלה להוציא הדברים לאור השמש.

הדין כאמור רואה במצב הנפשי ראיה כבדת משקל לאימוץ או דחיית עדות מתלונן בעבירות מין כנאמר בע"פ 2686/15 אריאל בנטו נ' מדינת ישראל (05.03.17):

"הלכה פסוקה היא, כי מצבו הנפשי של קורבן לעבירות מין, בסמוך לאירוע הנטען או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע זה, יכול לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעדותו (ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.01.14); ע"פ 6140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (09.05.12); י' קדמי על הראיות, חלק ראשון 255 (2009)). הטעם לכך הינו, כי מצבו הנפשי של קורבן העבירה אינו נתון לשליטתו, ולפיכך הוא נחשב כראיה ממקור עצמאי וחיצוני לעד,

שעדותו טעונה סיוע (ע"פ 5348/15 פלוני נ' מדינת ישראל (03.04.16); ע"פ 5676/10 שונים נ' מדינת ישראל (23.08.12); ע"פ 3416/98 איפרגן נ' מדינת ישראל (11.01.00)).

ה. עדות המתלוננת נמסרה לנו ברוגע, ללא בכי במונטוניות, אך טון דיבורה, אופן התבטאותה בבית המשפט, שפת גופה וכל אותם גורמים נוספים שאינם קשורים ישירות לתוכן דבריה עשו עליו רושם מהימן וחדרו אל לב. הילדה מסרה עדותה באופן עקבי ושוטף, בפשטות ובכנות. זאת במישור בחינה פנימית של עדותה – אף השוואה של דבריה בפנינו לתוכן הדברים שמסרה לחוקרת הילדים ולדברים שמסרה לחברותיה ולצוות בית ספרה, הבחינה החיצונית, היו קוהרנטיים לעדותה חסרי סתירות של ממש.

ו. גרעין עדותה של המתלוננת שהנאשם נגע נגיעות שטחיות באיבריה המוצנעים בעיקר באיבר מינה ורגליה חזר בעדותה בפנינו ובפני חוקרת הילדים ושכנע באמינותו. מעשה כזה קשה לפרטו מעבר לכך, בעיקר לילדה בגילה של המתלוננת.

על מידת הפירוט המצופה מתלוננת בעבירת מין אמר בית המשפט העליון בע"פ 3399/11, פלוני נ' מדינת ישראל (24.01.13):

"המקרה שבפנינו חוזר ומעורר במלוא עוזה את השאלה מה מידת הפירוט שיש לעמוד עליה בכל הנוגע לעדויות של מתלוננים שעברו אירוע טראומתי כמו תקיפה מינית (ועוד מול הילדים). אין ספק שזכויות הנאשם כמו חתירה אל האמת, מחייבים אותנו להקפיד עם עדויות מתלוננים, אך יש לזכור מנגד, כי מידת הדיוק שניתן לצפות לה חייבת להתחשב בחלוף הזמן ... הציפייה מקרבן העבירה לזיכרון שניתן לסמוך עליו אינה יכולה ואינה צריכה להיות שקולה לפירוט שמניבים הקלטה או תיעוד ויזואלי".

ז. אין מחלוקת שהמתלוננת כבשה עדותה חודשים מספר וחשיפת הפרשה קשתה עליה. ואולם, תופעה זו של כבישת עדות של נפגעי עבירות מין אף לאורך שנים רבות, מוכרת נפוצה וידועה (ע"פ 5808/14 פלוני נ' מדינת ישראל (09.10.15)), וכך נאמר בע"פ 5582/09, פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.10):

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט מייחס משקל לכבישת עדות אך לא כך בעבירות מין בכלל ובעבירות מין במשפחה בפרט ... בתי המשפט הכירו בכך שיש ק"ן טעמים בגינם קורבן העבירה בוחר לכבש את עדותו, לעיתים למשך שנים רבות. זאת, הן בשל סיבות חיצוניות כמו פחד ולחץ סביבתי, חשש מפני היחשפות לציבור וחשש מפני הקושי הכרוך בהליכי החקירה והמשפט (יש מתלוננות המדמות את שעובר עליהן במסגרת הליכים אלה כ'אונס שני'), והן בשל סיבות פנימיות כמו תחושות אשמה, קלון, בושה, מבוכה, עלבון, דחייה, רתיעה פנימית ולעיתים, אף אי הבנה של הקורבן כי נעשו בו דברים אסורים..."

ח. העובדה שהמתלוננת העידה על מעשים הנראים לכאורה מינוריים שעשה בה הנאשם, דהיינו אין עדות על החדרת אצבעות או מעשים חמורים מכך והעובדה שהעדה לא הגזימה לספר על כך שהנאשם פגע בה עת שהו לבד ברכב או במקומות נוספים (למעט המקרה שבדירת הנאשם) מעידה על כך שטענת העלילה שהעלה הנאשם אין בה ממש. כך גם העובדה שאין הילדה צובעת את הנאשם בשחור בולט, אלא מציינת כי הוא אדם טוב וכי עזר לאמה ולמשפחתה.

תכנון כטענת הנאשם של עלילה כנגדו מטבע הדברים היה מביא את הילדה להקצין תלונתה ליחס אותם בעיקר לסיטואציות בהן שהו לבד ואף להוסיף להם מעשי אלימות. העובדה שתיארה מקרים, על דרך הכלל שבני משפחה אחרים בבית, או בחדרים סמוכים מעידים בנסיבות על אמינות התלונה, בבחינת המבקש לשקר ירחיק עדותו.

ט. הנני דוחה אף את טענת הסניגור בסיכומיו על זיהום עדותה של המתלוננת. אכן היא שוחחה עם חברותיה, מורותיה והוריה על המעשים. אכן הללו גם שוחחו עמה, אך גרסתה הראשונית כפי שנמסרה לא השתנתה כהוא זה לאחר כל אותן שיחות. גרעין האמת שליווה את עדותה הוא אותו גרעין אמת שעובר כחוט השני מסיפורה לחברותיה, לדמויות אחרות בבית הספר, הוריה, לחוקרת הילדים ולבית המשפט. אף מעטפת הסיפור מעבר לגרעינו נשארה זהה. עדותה לא זוהמה כהוא זה.

י. אמנם נכון המתלוננת לא ידעה לדייק בעת שמסרה גרסתה לגורמים שונים בדיוק מתי היה המעשה האחרון שנעשה בעת הלימוד למבחן בחזקות: האם לפני חודשיים שלושה כפי שאמרה על פי ת/27 ליועצת בית הספר, או חצי שנה כפי שסיפורה למורה למדעים, שלושה חודשים לאמה (ת/14) או חודשיים כפי שאמרה לאחרת, אך את חוסר הדיוק תיקנה בחקירתה ת/2א' (עמ' 11 ש' 30-31, עמ' 12 ש' 13) ועל פניו ייאמר שאין עסקין בסתירה של ממש וכשעסקין בהתייחסות לזמנים בעדויות של ילדים, חוסר דיוק בעניין זה מובן בהחלט, בקושי כללי של ילדים צעירים להתייחס לזמנים.

אף בעניין הצבעה על נגיעת הנאשם בשדיה כאשר בקלטת בעת שהדגימה הצביעה על כתפה, מסרה הקטינה הסבר מתקבל על הדעת ומספק ולפיו הייתה נבוכה להצביע על חזה או לומר לראשונה את המילה שדיים (עמ' 64-65 לפרוט').

על פגמים לכאוריים אלה העולים מעדות המתלוננת נאמר על-ידי בית המשפט העליון בע"פ 6375/02 **בבקוב נ' מדינת ישראל** פד נח(2), 419:

"בית משפט זה כבר הדגיש לא פעם כי מעטים המקרים בהם עדות נפגע תהא חפה לחלוטין מפגמים, במיוחד כאשר אמור הדבר בעדות העוסקת בשחזור חוויה טראומתית כעבירת מין. לכן, השאלה אינה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק".

יא. הנאשם הואשם בריבוי מעשים, אם כי כתב האישום נוקב באופן מיוחד בארבעה מקרים בלבד (אין בו את המקרה עליו העידה בפנינו וגם בחקירתה). בעדותה בבית המשפט אמרה שהמקרים קרו מדי שבוע כאשר אמה הייתה עסוקה (עמ' 48 ש' 24-25 לפרוט').

לחוקרת הילדים, עדות שהיא קבילה כראיה כאמור, העידה על כך ב-ת/1א' ואמרה בש' 17: **"...אני לא זוכרת, כי זה פשוט... זה יש הרבה מקרים, אז אני לא יודעת".** ריבוי המעשים אליהם לא התייחסה בפירוט התייחסה בש' 24 לתמליל ת/1א', וחזרה ואמרה בש' 26 שם **"יש מלא מקרים ... לא יודעת ... מספר ... יותר מחמש נראה לי".**

יב. כגרסת המתלוננת אף גרסת הנאשם בעיקרה הייתה אחידה לאורך כל הדרך וקוהרנטית. לא מצאתי בהם כדברי התביעה בסיכומיה שקרים בולטים ובוודאי לא שקרים שיש להם משקל לקביעת מהימנות על פי הפסיקה.

מיד כאשר נעצר בשובו מחו"ל הכחיש את עבירות המין שיוחסו לו ועמד בהכחשתו לאורך כל החקירה והמשפט. הכחשה זו של הנאשם את המעשים, אף אם לא נמצאו בה שקרים הכחשה גורפת, לא מצאה מסילות אל לבי ולא נתתי בה אמון.

יג. ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו מילדיה לצורך הקלה על מצבו המשפטי סייעו להערכתני זו את מהימנותו.

באמרותיו בחקירה ידע לומר (ת/8 מש' 6) **"...השתדלתי לגלות את החוסר החומרי שהיה חסר בבית הזה ... אני טיילתי איתם עם הילדים והאמא בפארקים ובסינמה סיטי וכל מה שצריך לעשות כמו אבא..."**, ידע לומר לשאלה כמה זמן אתה בן הזוג של האמא **"7 שנים בערך"** (ת/8 ש' 16).

למעט שנה וחצי במשך אותה תקופה היה הנאשם בקשר רומנטי עם, היה בן בית בביתה, היא הייתה ישנה אצלו מדי פעם, מגיעה לארוחות שיש עמו חבריו. הנאשם היה מספר פעמים בשבוע בביתה, ראה שם טלוויזיה, היה עסוק עם ילדיה, סייע לה אמנם כלכלית, כספית וב-ת/6 אמר בהתבטאות אופיינית לבן משפחה **"עשינו לה בת מצווה"** (ש' 66 וכן ת/8 ש' 92).

אין החוק קובע מהות המונח בן זוג, בהקשרו של סעיף 351 לחוק העונשין ותכליתו של סעיף זה להחמיר הענישה בעבירות מין כאשר קיים קשר משפחתי, או מעין משפחתי בין הפוגע לילד הנפגע, מצב יחסים בו, כפי שהגדירו הנאשם בעצמו באמרתו כאמור, ששימש כתחליף אב לילדים בנוסף ליחסים האינטימיים עם אמם יש לראותו בן זוג.

דרישתו של המחוקק בעבר ליחסים פורמליים המתבטאים במגורים משותפים בטל מן העולם, כך גם אין צורך, כך נראה, במשק בית משותף וניהול אורח חיים משותף יום יומי (יצוין שאמרה שהיה להם משק בית משותף, עמ' 72 ש' 6 לעדותה).

כך נקבע בפסיקה **"בחנית השאלה מי יוגדר כ'בן זוג' לא צריכה להיעשות באופן פורמלי, על פי קריטריונים קשיחים לכן הבחינה מתמקדת ב'מהות היחסים בין בני הזוג'"** (ראו ע"פ 9187/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.09.05) ורע"פ 3801/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (03.05.18)).

מקום בו במשך 7 השנים קודם גילוי המעשים (למעט שנה וחצי בו הייתה במערכת יחסים אחרת), היו בקשר אינטימי בלעדי זה עם זו, מקום והם יצאו לפחות פעם בשנה לחופשות בארץ ובחו"ל יחדיו, מקום בו הנאשם שהה בביתה לעיתים תכופות עם בני משפחתה והיא ישנה בביתו והתארחו שם בין חבריו – אין ספק שבעיניי סובייקטיביות היו השניים בני זוג, כך נתפסו על-ידי אחרים וכך יש לראותם אובייקטיבית לצרכי העבירות בהן מואשם הנאשם. אף אם מפנים את המבט והדגש על ה"משפחתיות" הרי הנאשם נהג כלפי ילדי המתלוננת כמנהג אב ועובדה זאת מחזקת המסקנה שיש לקבוע שמעשיו באו בגדר הנסיבה המחמירה שבסעיף 351 לחוק העונשין. העובדה שהנאשם בזמן אמת ראה עצמו בן זוגה עולה אף מאמרות שלו במסגרת עדותו בבית המשפט כמו לדוגמא: אמירתו בהקשר אירוע הצימר **"...הלכנו ושכבנו על המיטה אני ובת זוגי, לא ישנו בכלל..."**.

יחד עם קביעתי דלעיל אסתייג ואוסיף עוד את הדברים הבאים:

כמצוטט לעיל שללה האפשרות כי בצימר בצפון היא הייתה במיטה עם הנאשם ועם בתה כשהיא ישנה. לעדותה אין היא נרדמת לפני השעה 00:00 בלילה. האפשרות כי הנאשם ייגע, אף מתחת לשמיכה במתלוננת – כאשר האם במיטה ערה, יוצרת קושי. הקושי אינו לגרעין הקשה של עדות הקטינה, אלא לסיטואציה הספציפית של ההתרחשות בצימר. סבור אני כי אירוע כזה התרחש, כעדותה בפני חוקרת הילדים (ת/2א') פירטה אותו כפי שהעידה עליו בבית משפט. אכן גם בחקירה התלבטה ושינתה דעתה אם אחיה הקטן היה בחדר, אם לאו. נקודה זאת הינה שולית לעמדתי וחסרת חשיבות. חשיבות רבה יש לשאלת נוכחות האם במיטה, ערה או ישנה, ולכן ומתוך זהירות גרידא הנני סובר שמחמת הספק הסביר, אין ביטחון בהרשעת הנאשם באירוע הצימר.

י. הנני דוחה את טענת הנאשם לאי היתכנות האירוע בבית הנאשם בשל צורת שכיבתה של המתלוננת על ספתו של הנאשם והמעשה של נגיעה בפיו באיבר מינה. אינני מוצא שהדבר בלתי-אפשרי, אם שכבה על בטנה ואם שכבה המתלוננת על גבה בעת האירוע.

6. אציע אפוא לחבריי להרכב להרשיע את הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום למעט המעשה בצימר בצפון שממנו מחמת הספק יש לזכות את הנאשם.

רענן בן-יוסף, שופט
אב"ד

השופט א' קלמן ברום :

אני מסכימה עם כל האמור בהכרעת דינו של אב"ד השופט רענן בן יוסף. לא אחזור על הדברים שפורטו ונומקו בהרחבה בהכרעת דינו. אדגיש שגם בלבי לא נותר ספק באמיתות תלונותיה של המתלוננת. אינני יכולה לקבל את גרסת הנאשם לפיה תלונתה של המתלוננת נולדה בעורמה על מנת להרחיקו מאמה. אופן חשיפת הפרשה מלמד שהמתלוננת פעלה מתוך היסוס ומצוקה. המתלוננת העידה שרצתה לחשוף את סיפורה לאחר ההרצאה בבית הספר אולם לא אזרה כוח (שורות 24-23, עמ' 56 לפרוטוקול).

אופן החשיפה והתנהגותה של המתלוננת במהלך חשיפת הפרטים מחזק את אמינותה. החשיפה הראשונה הייתה בפני חברותיה לאחר שאלו חשו שהיא במצוקה ושאלו אותה לפרש מצב רוחה הירוד. היא חשפה טפח אחד, סיפרה במשורה, תחילה שנגעו בה, אחר כך הוסיפה שמדובר בקרוב משפחה ורק בפני המורה לאחר שנשאלה שוב ושוב ספרה שמדובר בנאשם. מורתה עת/2 תיארה בפנינו את הלך רוחה של המתלוננת, כך תיארה את מצבה הנפשי הסוער שכלל בכי, חוסר נכונות לשתף בסיפורה וכן קושי בחשיפת הפרטים. רק לאחר הפצרותיה של המורה חשפה את פרטי תלונתה. עוד הוסיפה עת/2, בעדותה שהיא מכירה את המתלוננת היטב, שמדובר בילדה תמימה. גם עדות זו מחזקת את מסקנתי שאין ליחס למתלוננת מזימה מתוחכמת ונבזית שכזו.

אמינותה של המתלוננת מבוססת על אופן חשיפת המקרה, התנהלותה והלך רוחה. המתלוננת לא הגזימה בתלונותיה, תיארה תיאורים פוגעניים שבחלקם הינם מינוריים וחרף שאלות ממוקדות בדבר הסלמת המעשים, כגון יחסי מין, חדירה וכו' לא הוסיפה והחמירה את המעשים שתיארה. הגם שנשאלה לאחר החשיפה אם בוצעו מעשים קשים יותר היא לא סטתה מדרכה ופירטה רק את אשר אירע. כך למשל לשאלת מורתה אם היו יחסי מין: "שאלתי אותה על יחסי מין, אם הייתה חדירה, אז היא השיבה לי וממש אמרה "מה זאת אומרת? לא" (שורה 17, עמ' 38 לפרוטוקול). עוד עולה מעדותה, ניכר שהמתלוננת מייחסת לעצמה אשמה מסוימת באומרה שלא תמיד אמרה "לא" (שורות 2-3, עמ' 38 לפרוטוקול). כשנשאלה המתלוננת בחקירה נגדית האם התנגדה, אמרה שלא תמיד ולא זוכרת (החל משורה 16, עמ' 66 לפרוטוקול):

"ש. כשהוא נוגע באיבר המין ובוחן אותך ושואל אותך שאלות לא אמרת לו די?

ת. אמרתי שזה היה לפני או תוך כדי, אני לא זוכרת בדיוק.

ש. אז לא אמרת לו די בזמן הזה?

ת. אני לא זוכרת.

ש. לא קמת ויצאת מהחדר?

ת. לא.

ש. למה?

ת. כי אני לא יודעת, כאילו, ברגעים האלה--- פחדתי שהוא יאמר לי משהו.

ש. אבל אפשר גם לא להגיד, אפשר לקום ולצאת לשירותים ולא לחזור, אפשר

לעשות את זה, זו לא בעיה כ"כ גדולה.

ת. (לא משיבה).

ש. למה לא עשית את זה?

ת. לא יודעת."

דברים אלו אינם עולים בקנה אחד עם טענת הנאשם שעסקין בילדה ערמומית דעתנית שחרשה מזימה להרחיקו מאמה ולשם כך בדתה תלונה שכזו מליבה. תשובותיה אמיתיות ונטולות תחכום. העדר המגמתיות וההגזמה שבדבריה תומך בכנות תלונותיה.

שפת גופה של המתלוננת שלוה בבכי, מבוכה, השפלת מבט ותנועת של "משחקת עם הידיים" כפי שמתארת עת/2 מחזק את אמינותה ומרחיק את האפשרות שמדובר בסיפורי בדים שנולדו ממניעים זדוניים, להפריד בין הנאשם לאמה. לאורך עדותה בפנינו נראה שהמתלוננת מתאמצת להיזכר ולדייק בפרטים שמסרה ככל שיכלה. המתלוננת השיבה בכנות בחקירה נגדית לסנגור, לא הכחישה שחשה לעתים אי נוחות מכך שבן זוגה של אמה מבוגר ממנה בשנים רבות, דבר שגרם לה להתבייש בו בפני חברותיה. גם תשובות אלו מצטרפות לרושם הכללי של מתן תשובות כנות ואמיתיות, ומנוגדות לרושם שמנסה הנאשם לצייר בפנינו של ילדה אסרטיבית שמסוגלת לרקום מזימה כל כך קשה נגד הנאשם כדי להשיג את מבוקשה להרחיק אותו מביתם. המתלוננת לא ניסתה להסתיר את תחושותיה השליליות כשם שלא הסתירה את מחשבותיה שמדובר באדם טוב שעוזר להם ושחששה מתוצאות החשיפה.

הנאשם הכחיש במהלך חקירותיו את כל המיוחס לו וחזר על הכחשותיו אלו בפנינו. הנאשם נחקר במשטרה שבועיים אחרי חשיפת הפרשה כאשר לחקירה זו הגיע באיחור בשל נסיעתו לתאילנד. נסיעתו הבהולה לתאילנד יותר מתמוהה בעיניי. בת זוגו מספרת לו בטלפון על האשמות הקשות שמאשימה אותו בתה. גם

אם סבר, שבהכחשותיו את הנטען נגדו נסתם הגולל על פרשה זו, הרי שמעבר לסוגיה הפלילית, למצער הונח לפתחו משבר ביחסים עם בת זוגו. במהלך עדותו הותיר הנאשם רושם שבת זוגו הייתה חשובה לו ושהוא חש שהמתלוננת תסכסך ביניהם. והנה חששו מתממש, לדידו נרקמת מזימה נגדו והוא מבכר לממש באופן ספונטני ימי חופשה על ידי נסיעה לחו"ל במקום להילחם על חפותו ועל היחסים עם בת זוגו.

הנאשם הסביר הן בחקירתו במשטרה והן בפנינו שהמניע לנסיעה הדחופה לתאילנד היה הצורך במימוש ימי חופשה שלולא מימושם ירדו לטמיון. עם זאת, לא טרח הנאשם להביא עדויות חיצוניות לאימות גרסתו, כך לא טרח לזמן את אותה גברת בשם "גיני קבודי" שהודיעה לו על ההזדמנות למהירי החלטה משהתפנה ביום הטיול מקום, בשל ביטול בלתי צפוי. זימונה היה עשוי להסיר את החשד שהוא יזם את הטיול הספונטני בהתראה כל כך קצרה.

לכך אוסיף שפרטים רבים מעדותו של הנאשם לא אוששו ולא מצאו תימוכין בעדויות אחרות שהובאו בפנינו. לדוגמא, עדותה של אמה של המתלוננת, שנתתי אמון מלא בעדותה- עדות כנה וקוהרנטית. ניכר שלא נעשה כל ניסיון מצידה לסייע ולהעצים את גרסתה של המתלוננת. האם לא זכרה את המקרים הרבים שמתוארים בעדותו של הנאשם בדבר היחסים בינו לבין המתלוננת. כך למשל עדותה סותרת את דבריו באשר לדמי הכיס הנדיבים שהעניק למתלוננת, לדבריה: **"אולי הוא נתן לה כמה פעמים, אני לא זוכרת איזה סכומים... קונה ממתקים או משהו שהיא יושבת עם חברות, קונה איזה סנדוויץ", המבורגר.**" (שורות 16-26, עמ' 75 לפרוטוקול).

כך גם, בניגוד לעדות הנאשם, לא מוכרת לה אותה שיחה עליה העיד הנאשם שבה דיבר בגנות אביה של המתלוננת ושזו האזינה לשיחה שכזו. העדה מעידה על מקרים שבהם המתלוננת הייתה לבדה בביתו של הנאשם ולדבריה אף בקשה להיות אצלו, בניגוד לעדותו שלא הייתה אצלו לבדה מעולם.

הנאשם מתאר מקרים רבים שהמתלוננת הייתה קופצת עליו, מחבקת אותו מתיישבת עליו. ר' פרוט' עמ' 94 שורה 10: **"כן היו כל מיני חיבוקים, היא הייתה מתנפלת עלי והייתי דוחף אותה"...** היא הייתה מתיישבת עלי אז הייתי מנסה להזיז אותה"

בהמשך בשורה 30: ש: **"סיפרת שהיא היתה מתרפקת עליך? ת. "אמת"**

ש: היא הייתה עם כל הגוף שלה עליך?

ת.: "אמת".

עדויות אלו לא מצאו תימוכין בעדויותיהן של הנאשמת ואמה. האם לא זכרה סיטואציות כאלו.

האם אינה מהססת לאשר את שבתה אמרה שהיא מתביישת בנאשם כבן זוגה יחד עם זאת מכחישה שבתה בקשה ממנה להפסיק את הקשר עמו. המתלוננת בעדותה מסרה שסיננה לעבר אימה פעם או פעמיים שאולי עדיף לה למצוא בן זוג בגילה אך מדגישה כי אין מדובר בדפוס חוזר (שורות 16-20, עמ' 52 לפרוטוקול).

האם אינה זוכרת את המקרה המתואר על ידי הנאשם שבו עיסה את כפות רגליה של המתלוננת ושזו בעטה בו, בנוכחות אימה. מעדותה של המתלוננת עולה כי היא זוכרת שהנאשם עיסה את כפות רגליה כאשר אחת מהפעמים הייתה כשאמה נכחה באסיפת הורים בבית ספרה אך איננה זוכרת שבעטה בנאשם בעקבות כך (שורות 3-16, עמ' 58 לפרוטוקול).

תיאור היחסים של הנאשם עם המתלוננת כחיבה בין אב לבת אינו עולה בקנה אחד עם תיאוריו בדבר אופייה האגרסיבי התוקפני כלפיו ועם החששות מפניה. מחד, מתאר בת/6 שחשש מפניה, שהייתה צועקת עליו ומגרשת אותו מהבית, ומאידך מתאר שנהגה לקפוץ עליו ולנשקו, ומתאר כיצד היה משתעשע איתה בבריכה. (ת/6 שורות 13-15) תיאורים אלה אינם מתיישבים, ואף לא נתמכו בעדויות האחרות. המתלוננת כשלעצמה הביעה הסתייגות מתיאורים אלו. בהשיבה לשאלות הסנגור ואמרה שמידי פעם נישקה אותו וחיבקה: "נגיד שהייתי אומרת שלום, או בסילבסטר, לא כל פעם הייתי מחבקת אותו." (ש' 25, עמ' 57 לפרוטוקול). תיאורים אלו רחוקים מתיאורי החיבה שמתאר הנאשם. אף האם אינה שותפה לתיאורים אלו.

בולט במיוחד מגמתיות עדותו של הנאשם כשניסה להרחיק עצמו מהגדרת "בן משפחה" בניגוד לאמור בעדותו במשטרה ולאמירותיו האחרות. עמד על כך בהרחבה חברי ולא אחזור על כך.

דברים הללו בכללותם מתווספים לאמור בהכרעת דינו של אב"ד.

השופט א' הימן :

אני מסכים להכרעת הדין שנכתבה על-ידי חברי להרכב.

לאור כל האמור לעיל, על דעת כל חברי ההרכב, הננו מרשיעים את הנאשם בכל אשר הואשם בכתב האישום למעט באירוע המיוחס לו בצימר בצפון.